

מסעון תצא תורה ודבר ה' סירושלים

מסעון אבנה

בלבבי

פרשת ויקהל תשפ"ה ♦ ירושלים ♦ גיליון שפט

שיעורי השבוע בקול הלשון: עבודת ה' "ברוש" #41058585 | מחשבה "גופר" #41059931

נקודה מתוך הפרשה - ויקהל

לְמַלְאֲכֶת עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ לַעֲשׂוֹת אֹתָהּ וְהֵם הֵבִיאוּ אֵלָיו עוֹד נְדָבָה בְּבִקְרָא בְּבִקְרָא. "הֵאֵם לִנְדָבָה הִיתְרָה וּלְזִמְנָן נִתְיַנְתָּה, יֵשׁ מִשְׁמַעוֹת שׁוֹנָה מִשָּׂאֵר נְדָבוֹת עִם יִשְׂרָאֵל."

ביאור מורינו הרב שליט"א

דייקא בהכרח נותר למחרת, ויתר על כן הייתה בו ברכה של דיים והותר, ודו"ק.

ובאמת בד' דברים נאמר בתורה לשון של "בבוקר בבוקר". במן כתיב (שמות ט, כא) "וילקטו אותו בבוקר בבוקר". בקטורת כתיב (שם ל, ז) "והקטיר עליו אהרון קטורת סמים בבוקר בבוקר". פרשה דידן. ובעצם כתיב (צו ו, ה) "וביער עליה הכהן עצים בבוקר בבוקר". ובקטורת אמרו שמעשיר, היינו "דיים והותר", וזה נעשה מכח המן באבנים שירדו עם המן, והותר זה נגלה בנתינתם לאבנים אלו למשכן. ואמרו חז"ל (יומא שם) שהאבנים הללו באו הן עם המן והן עם העננים, וזש"כ "והנשיאים הביאו", היינו עננים הנקראים נשיאים.

ונראה שהעננים שהביאו עמהם אבנים טובות ומרגליות היו ענני בוקר (עיין מלבי"ם הושע יג, ג). ונראה שזהו מ"ש "בוקר בבוקר", והיינו, חד בוקר קאי על המן שירד בבוקר ובתוכו היו אבנים טובות ומרגליות כנ"ל, ואידך בוקר קאי על העננים, ענן בוקר, שהיה בתוך העננים אבנים טובות ומרגליות, כנ"ל. וזמן הבוקר הוא זמן של שפע וברכה, כמ"ש בספר הליקוטים לאריז"ל (זאת הברכה סימן יד, ד"ה אין לך ארץ) וז"ל, וינתן להם השפע בזכות החסד של אברהם הנקרא בוקר, עכ"ל. ועיין זוהר חי (בראשית דף רמח ע"א, ד"ה וכהנא אתער).

כפשוטו ביאר באור החיים וז"ל, והם הביאו אליו עוד וגו' - פירוש מדברים הנעשית בהם מלאכה, כמו שתאמר מטווה של תכלת וכו', ושל עזים וכל הפרטים אשר תעשנה בידיים, וזה סיבת עכבתם שלא הביאו עד אחר יום או יומיים, כי עסוקים היו ומביאים מלאכתם יום יום, אבל נדבת ממון הצריכה כבר הביאו "ביום הראשון בפעם אחת", עכ"ל. ולדבריו פסוק זה קאי על דבר שנעשה בו מלאכה תכלת וכד'. ועיין אברבנאל (לה, א, ד"ה ואמרו והם הביאו), והעמק דבר (על אתר).

ואולם בגמרא (יומא עה ע"א) אמרו מאי "בבוקר בבוקר", אמר ר' שמואל בר נחמני א"ר ר' יונתן מדבר שירד להם בבוקר בבוקר, ולמד שירדו להם לישראל אבנים ומרגליות עם המן. ואותם הביאו לנדבת המשכן. ולפ"ז אינו קאי על זמן ההבאה שהביאו בבוקר בבוקר, אלא על דבר שבא להם בבוקר בבוקר, והוא אבנים טובות ומרגליות. עוד דרשו חז"ל (תנחומא, תרומה א), א"ר יוחנן, "כל מלאכת המשכן הביאו ישראל לשני בקרים, מניין, שנאמר "והם הביאו אליו עוד נדבה בבוקר בבוקר". ויתר על כן אמרו (שם, נשא כט) לשני בקרים הביאו כל מלאכת המשכן ויותר, שנאמר (שמות לו, ז) "והמלאכה הייתה דייה והותר".

והבן שלמ"ד שירד עם המן, עליו נאמר איסור "לא להותיר". כמ"ש (שמות טז, יט) "איש אל יותיר ממנו עד בוקר". משא"כ באבנים שירדו יחד עם המן,

תוכן הגיליון

עמוד א'	נקודה מתוך הפרשה
עמוד ב'	שו"ת לפי סדר הפרשיות ויקהל
עמוד ה	ליקוטים פרשת פרה
עמוד י'	עץ חיים עם פירושים על התורה - ועל העבודה

דעת חלק ותן חלקו
בהניות בארץ בקרוב!

קו ישיר לשמיעת שיעורי מורנו הרב שליט"א בקול הלשון
ישראל 073.295.1245
USA 605.313.6660

© כל הזכויות שמורות מערכת 'לבבבי משכן אבנה'
טלפון 052.763.8588
פקס 03.548.0529
bilvavi231@gmail.com

לקבלת העלון בדוא"ל
bilvavi231@gmail.com
לקבלת העלון בפקס 03.548.0529

כל החומר [זילת מדור הליקוטים והשו"ת] שמופיע בגיליונות מודי שבוע יוצא לאור לראשונה

רכישת ספרי הרב ספרי אברמוביץ' משלוח ברחבי העולם
03.578.2270
USA 718.871.8652
books2270@gmail.com

פרשת פרה

כללות ההפכים - מטהרת את הטמאים ומטמאה את הטהורים

שוני וחלוקה. וכאשר מגלים את השורש שם נגלה אחדותם. אולם סוף כל סוף זה חכמה וזה בינה, אלא שמאוחדים.

חכמה דרדל"א - כללות ההפכים מתוך ביטול ופשיטות, בינה דרדל"א - כללות ההפכים מתוך התבוננות

שאלה:

מה מהות הכוחות של דוכרא ונוקבא בדרדל"א?

תשובה:

דרדל"א, רישא דלא אתיידע, כללות ההפכים. דוכרא, כללות ההפכים בבחינת חכמה דרדל"א, והיינו כללות ההפכים מתוך ביטול, פשיטות. נוקבא, כללות ההפכים מתוך ההתבוננות - בינה.

חכמה דרדל"א

שאלה:

רציתי לשאול שאלה יסודית, מחד אי אפשר להתעלם שמסריו ורעיונותיו של מוהר"ן ותלמידו הם כנבואה ממש לתקופתנו אנו, שזיהו מלפי מאות שנים את עניין היאוש, העצבות, נסיונות בקדושה, חוסר ה'לבד' ועוד, שכנגד זה גילו עצות נפלאות בנושאים אלו, שבעבר אולי פחות היו נפוצים וכעת ממש רואים בחוש שהגיע זמנם, אמנם מאידך יש בספריהם דיבורים קצת מופלגים בגדלות תורתם ונחיצותם לכל אחד, ואני כשלעצמי, שקצת למדתי ספריהם אכן מקבל חיזוק, אך נוח לי יותר לעשות "פלגינן דיבורא", לקחת מה שאני אוהב ולא להאמין לדיבוריהם המופלגים, אך כשאמרתי זאת לחבר שגם מקורב קצת לספריהם, ענה לי, שאין אפשרות כזו, כי רואים בתורת מוהר"ן ממש נפלאות ורוח הקודש ברמה גבוהה בשונה משאר ספרים, ולמי יש זכות לבוא ולסייג דבריו, שבכך וכך צודק, אך בהפלגותיו גיזם בהם, וזה באמת טענה שקשה לעמוד מולה.

ושאלתי היא, האם צריך להאמין לדבריהם אודות הפלגת תורתם, או אולי לא צריך אך ראוי להאמין?

דרכים שורשם בדרדל"א

שאלה:

ידוע בשבחי הבעש"ט, שלפני פטירתו אמר שיחזור לעולם בסך איזה שנים אם לא יבוא הגואל, אך יהיה בענין אחר. והנה בודאי היו הרבה צדיקים שהיו בחינת ניצוצי הבעש"ט שהאירו דרכם על פי שורשם הפרטי, אך האם היה צדיק אחד במיוחד שחידש דרך הבעש"ט באופן כללי ששווה לכל נפש?

תשובה:

כנסת ישראל בנויה באופן של שבעים נפש, ושני שורשים על גבם. ולעומתם אומות העולם, שבעים אומות, והשורשים על גבם הם ישמעאל ועשו. כן הדבר בדרך הבעש"ט, שבעים פנים לה, ושורשיה ברסלב וחב"ד. ברסלב סוד חכמה דרדל"א, חב"ד בינה דרדל"א, והבעש"ט אחד שעל גבם. והשאר ענפים להם.

החסידות שורשה בקו ימין, חסידות לשון חסד, ימין מקר' בת. שורשו בדעת (ה' חסדים שבדעת), בחינת דעת המחברת. ושיטת חב"ד וברסלב בדעת המתהפכת (ברסלב חכמה מאין תמצא, חכמה דרדל"א. חב"ד בינה, בין לבין, ספר של בינונים, בינה דרדל"א. ובכללות שאר החסידויות בה"ח שבדעת, פנימיות המדות כל אחד לפי שורשו בפרטות).

(מתוך תשובה בספר שו"ת שאל לבי)

שאלה:

הרב כתב שברסלב שורשם בחכמה דרדל"א וחב"ד בבינה דרדל"א. ושאלתי היא, הרי חכמה ובינה הם תרי רעין דלא מתפרשין. איך, אם כן, בעלמא הדין, שתי דרכים אלו כה שונות וחלוקות (אין כוונתי לחיצוניות הדרכים אלא לפנימיותן), והאם יש דרך לאחד אותן?

תשובה:

בעולם הזה השורש הפנימי נעלם ונגלה הענפים, ושם נראה

שאלות ותשובות

תשובה:

צריך להאמין לכל, אולם ככל מחלוקת אלו ואלו דברי אלקים חיים.

והיינו כי תורתו שורשה חכמה סתימאה דאריך, ויתר על כן חכמה דרדל"א, והיא מאין תמצא, מכתר דרדל"א. ולכך נראה כשורש לכל. אולם למעלה מכך הכתר עצמו. וזהו הארת משיח, הכתר עצמו, ויתנו לך כתר מלוכה.

שאלה:

הרב אמר בשיעורים שיש דרך פרטית לכל יהודי, ושיש יחי די דורות שדרכם נהפכה לדרך כללית, האם רמח"ל ובעש"ט ומוהר"ן ושיטות המוסר בכלל זה? ומדוע תורת החסידות המ' שיכה עד דורנו והולכת ומתפתחת ותורת רבותינו בעלי המוסר הולכת ונזנחת? האם זה היה 'נבואה שנצרכה רק לדורותם'?

תשובה:

כנ"ל אות ב', והבן מאוד.

מהות ספר ליקוטי מוהר"ן

שאלה:

האם הרב יכול לתת קצת הקדמה ושורש לעניין לימוד ליקוטי מוהר"ן, שהוא ספר מאוד מורכב, והתקשיתי בתפיסת צורת לימודו וקישורי הדברים שנראים לכאורה רחוקים, כעין שני גבעות ועמק ביניהם?

תשובה:

הכל בסוד נון, מח-נון, כנודע נון מתהפכת, בכל דבר, דבר והיפוכו. ולראות בכל דבר את ההשכלה הפנימית הפרטית, שביחס לכך "בחינה" זו נקשרת בבחינה אחרת, קשר עצמי. והוא חיבור כל תורה ותורה בכל חלקיה. כי הבנת כל נקודה לעצמה היא בבחינת "ניצוצות", והבנתם יחד, כנ"ל, זהו "אור".

שאלה:

מחד גיסא אני מקבל חיזוק והתחדשות מספרי מוהרנ"ת, מאידך גיסא קצת קשה לי לעכל את נקודת "הצדיק" שהיא ממש יסודית בספריו, עד שכתב שכל הנשימות מהצדיק, ושמי שאינו מקורב לצדיק יש לו פגם באמונה, והרי הרבה צדיקים לא התקרבו למי שמוהרנ"ת אחז שצריך להתקרב, כיצד מבינים העניין? כי באמת הטועם מספריו ממש מתחייה ורואה האמת האלוקי והבל העוה"ז, ומצד שני הלב קשה לעכל

עניינים אלו? יורנו רבינו בעניין זה בבקשה.

תשובה:

לשיטת ברסלב זו הדרך היחידית, אולם הרבה רבותינו סברו שזו אחת מן הדרכים ולא הדרך היחידה. ובעומק שורשה בחכמה דרדל"א, בחינת מח-נון (עין חכמה ותבונה, סימן ב. ושיח שרפי קודש, ח"ה, קעז). וזהו נון שיונק מחכמה דרדל"א, בסוד ההפכים, שזהו מהות רדל"א, כללות ההפכים. ולכך יש בתורתו הרבה דברים שהם איפכא מסתברא דתיקון. ולמעלה מכך אור הכתר דרדל"א, ושם זהו למעלה מן אור הצדיק, והבן.

ליקוטי מוהר"ן - נביעת חכמה עמוקה ביותר בצורה של דילוג בחיצוניות וקשר עצמי עמוק בפנימיות

שאלה:

אני אינני ת"ח, האם באמת ליקוטי מוהר"ן הוא ספר מופ' לא שלא בנמצא כמוהו בדורות האחרונים?

תשובה:

יש בו נביעת חכמה עמוקה ביותר, בחינת נחל נובע מקור חכמה. וצורתה בדרך דילוג בחיצוניות ונראה הקשר קלוש, אולם בפנימיות יש קשר עצמי עמוק. לעומת כך יש רבותינו שגילו תורה מושכלת ומובנת ועמוקה, כדוגמת חב"ד. ויש שיצרו "מבנה" של חכמה, כתורת הרש"ש והלשם. ויש שגילו "מבנה פנימי" הגיוני לכל החכמה הפנימית, כתורת הרמח"ל ופתחי שערים. ויש שהקיפו את כל התורה בכל חלקיה ופרטיה וסדרה בסדר מופתי, כדוגמת הגר"א. ועוד ועוד, כל אחד לפי שורשו וחלקו.

שאלה:

מה הפירוש של המובא בספר חיי מוהר"ן שלעתיד לבוא כולם יהיו חסידי ברסלב? ואם זו רק בחינה, מה הפירוש וההבנה בבחינה זו?

תשובה:

השגת חכמה דרדל"א תושג לכולם.

שאלה:

מדוע יש מרבותינו שהרחיקו מאוד אנשים מלהתקרב לברסלב?

שאלות ותשובות

תשובה:

חששו מהתקלות, כפי שרואים בדורנו אנו לרוב.

כתר דרדל"א

כתר דרדל"א - אורו של משיח [פשיטות בעצם]

שאלה:

האם יש בימינו דרך ידועה ששורשה בכתר דרדל"א?

תשובה:

זה אורו של משיח שהולך ומאיר וענינו קיבוץ כל הדרכים יחדיו, ועי"כ גילוי הדרך החדשה העצמית. והוא הפשיטות הגמורה. והבן ג' מדרגות. א. הרכבה. ב. הרכבה היונקת מן הפשיטות, מאין תמצא, מקור החכמה. ג. פשיטות בעצם. ואור זה יורד לעולם אט אט ומאיר בנפשות וזהו "אורו" של משיח שאינו תלוי בגופו של משיח. ומצד כך אין עיקר החיפוש גופו של משיח אלא אורו. ובשעת הגאולה יתגלה ממילא גופו. אולם בזה לא עסקינן.

שאלה:

עד שמגיעים לאותו מקום שה"אני" נכלל בתוך ה"אין" האם יכולים להשיג מקום הרדל"א בכלל?

תשובה:

יש מדרגות בתוך הרדל"א, בינה - חכמה - כתר. וביטול האני הגמור בכתר דרדל"א.

שאלה:

שאלה זו באה ממיעוט הבנה, אבל זהו השאלה. הרב מבאר בתשובה שברסלב הוא חכמה דרדל"א וחב"ד הוא בינה דרדל"א, אמנם ידוע שמשיח יגלה מלכות דרדל"א שהוא מלכות דא"ס, וא"כ איך יתכן שברסלב וחב"ד הם גילויים גבוהים מגילוי משיח?

תשובה:

מלכות דרדל"א, עולה למלכות א"ס, בסוד עתיק ששורשו מלכות דא"ק, ויורד ונעשה מלכות תחתון. כי א"א ועתיק שנטלו י"ס דכתר, ומהלך אחד של החלוקה, א"א נטל לחלקו ט"ס, מכתר ועד יסוד. ועתיק נטל לחלקו מלכות.

גילוי משיח, הוא "כתר" דרדל"א, שהוא מלכות דא"ק.

שאלה:

בצד הקדושה הרב מבאר ששני שורשי החסידות היה חב"ד וברסלב והאחד על גביהם היה הבעש"ט, ובמקום אחר הרב אמר שחב"ד הוא חכמה דרדל"א וברסלב הוא בינה דרדל"א ואורו של משיח על גביהם הוא כתר דדל"א, וא"כ נמצא שהבעש"ט הוא אור של משיח שהוא כתר דרדל"א וא"כ מה החילוק בין אור הבעש"ט לאורו של משיח ששניהם הוא כתר דרדל"א.

תשובה:

אור משיח, כתר בעצם. אור הבעש"ט התפשטות של פשיטות ותמימות מאור זה, אולם לא עצמותו.

כתר דרדל"א - דביקות בה' ללא אמצעי

שאלה:

מהו עניו כתר דרדל"א שהוא למעלה מאור הצדיקים, האם זהו דביקות ישר אל הרבש"ע בלי אמצעי והוא גילוי של משיח?

תשובה:

כן, כן!

המשך שאלה:

אם כן קשה, שהרי משיח מלמד לכל העולם כיצד להתקרב לה' בשלימות, ואם כן כל העולם מתדבקים לה' ע"י הצדיק שהוא המשיח, ונמצא שעדיין בגילוי השלם של דביקות בה' צריכים לצדיק?

תשובה:

מלמד כולם איך לא צריך כלום אלא את הקב"ה, גילוי של שלילת זולתו.

ליקוטים פרשת פרה

פרשת פרה אדומה - סוד הלשמה

ידוע בספה"ק, שלשמה הוא אותיות שלמה, בחינת שלמה המלך ע"ה.

והנה כל דבר בנבראים יש לו ראשית ויש לו אחרית, לבד מהבורא ית"ש שאין לו ראשית ואין לו אחרית. ולכך גם שלמה המלך, החכם מכל אדם, יש קץ לחכמתו, ומהי האחרית - הנקודה העליונה של חכמתו?

חז"ל כבר גילו לנו בפרשת פרה אדומה, שעליה אמר שלמה המע"ה: "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני". שלמה המלך דרש בכל התורה כולה והשיג טעמים של דברים, עד שהגיע לפרשת פרה אדומה. הרי שאחרית וקץ חכמתו של שלמה המע"ה היתה בפרשת פרה אדומה.

והנה, במקום הסוף של הנברא - שם מתגלה הא"ס של הקב"ה, והרי ששם נקודת הלשמה. א"כ בשלמה המלך ע"ה, שהוא אותיות לשמה, סופו שהוא פרשת פרה אדומה הוא סוד הלשמה.

ביאור הדברים: בפרשת פרה אדומה מוצאים אנו שני עניינים: האחד - כנ"ל, "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני", שנעשה קץ וגבול לחכמתו של שלמה המלך שהיה חכם מכל אדם. והענין השני, שמטהרת את הטמאים ומטמאה את הטהורים. כלומר, זה שמיטיב עם זולתו לטהרו, הוא עצמו נחסר מכך ונטמא.

עומקם של דברים הוא, ששני סוגי 'אני' הם: האחד הוא זה שדואג לעצמו במידות, והשני הוא עצם הדעת שנקראת 'אני' - "אנכי עומד בין השם וביניכם".

וביתר ביאור, ה'אני' באופן כללי יש לו שני ביטויים, יש פועל יוצא של ה'אני' שהאדם אוהב את עצמו ולכן הוא פועל פעולה למען עצמו, והיינו פעולה ששורשה במידות, שמתוך שדואג לעצמו מחמת אהבת עצמו או שירא לנפשו - פועל פעולה למען עצמו.

כלומר, פעולה מצד עצמה אי אפשר להגדירה כ'אני' החלטי, כי הגדרת הפעולה מותנית בסיבתה, ואם הפעולה להיטיב לזולתו, הרי שאיננה למען עצמו. נמצא אם כן, שכשבאים אנו להגדיר פעולה, א"א לדון עליה מצד עצמה אם היא לשמה או שלא לשמה, וחייבים לעלות לעולם המידות [ממלכות לז"א]. במידות האדם - כדוגמת אהבה,

יראה וכו' - אדם יכול לפעול דבר מפני שהוא אוהב את עצמו ודואג לעצמו שיהיה לו טוב [אהבה, חסד], או שדואג לעצמו מפני המורא שלא יינזק [יראה, גבורה], וכן על זה הדרך בכל שורשי המידות. הרי שבמידות קיימת בחינה של לשמה וקיימת גם בחינה של שלא לשמה.

למעלה מהמידות ישנו ביטוי נוסף ל'אני', והוא עולם המוחין של האדם. עצם המוחין נקראים 'אני' - "אנכי עומד בין ה' וביניכם", כי האדם נקרא בר דעת, ועצם דעתו היא עצם ה'אני'.

ומעתה, אם באנו להגדיר את היציאה מהשלא לשמה ללשמה, הרי צריך שתהא יציאה בשני האופנים של ה'אני', וזאת מאחר שהובהר שהשלא לשמה הוא ה'אני' והביטול של ה'אני' הוא הלשמה, וה'אני' יש לו שני ביטויים - ביטוי במידות וביטוי במוחין - והרי שהיציאה מן השלא לשמה ללשמה נעשה ע"י ביטול של שני בחינות ה'אני'. (ספר בלבבי משכן אבנה חלק ו')

ביטול ה'אני' כמתגלה בפרשת פרה אדומה

והנה ענין ביטול ה'אני' במידות - שהוא הדאגה שדואג האדם לעצמו - מתגלה בפרשת פרה אדומה שמטהרת את הטמאים ומטמאה את הטהורים. נמצא, שהמיטיב לטהר את זולתו נטמא, והרי זו הטבה שיוצרת חסר לאדם ולא השלמה.

זוהי בחינת מידות דלשמה, כלומר: לא רק שהאדם מיטיב ללא קבלת שכר, אלא הוא מיטיב ונחסר מן ההטבה. זוהי שלימות המידות של לשמה.

ומצד תפיסת המוחין, שהמוחין הם עצם ה'אני', הרי שביטול דעתו של האדם הוא ביטול ה'אני' וזה גופא הלשמה, וגם זה מתגלה בפרשת פרה אדומה במה שאמר שלמה המלך ע"ה "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני". זהו סוד הלשמה דמוחין. (ספר בלבבי משכן אבנה חלק ו')

פרה אדמה - גילוי השער הנ'

אמר שלמה המלך גבי פרה אדומה, "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני". פרה אדומה בגימ' פורים, סוד ההפכים, מטמא טהורים ומטהר טמאים, ששם אין השגה בחכמה

ליקוטים פרשת פרה

למה שאין גדר של "טמא מת" ממשה רבינו, כי אצלו נאמר "לך אני מגלה טעמה", וא"כ לא צריך פרשת פרה אדומה בשביל לטהר את מי שנטמא ממשה רבינו.

זמונח כאן עומק נפלא במדרגתו של משה רבינו, כפשוטו, ה"לך אני מגלה טעמה", היינו שיקר טהרת הטמא מת זהו עיקר פרשת פרה אדומה, ולמשה רבינו התגלה טעם הדבר, אבל בעומק, ההגדרה היא הרבה יותר עמוקה, כשמתגלה הטעם, הרי שכבר אין גדר של טומאת מת מתוך אותו דבר, וזהו מיתתו של משה רבינו ש"איקרי מחוקק" שנאמר דייקא ביחס למקום קבורתו. (אאלפך חכמה, עבודת השם, אזק)

עוד בענין הנ"ל

מדרגתו של משה רבינו שאף שנאמר בפרה אדומה 'חוקה חקקתי ואין לך רשות להרהר אחריה', מ"מ למשה רבינו נאמר - "לך אני מגלה טעמה לאחרים אין אני מגלה טעמה", כלומר, לא רק שנתגלה לו הטעם של אפר פרה אדומה כפשוטו, אלא נתגלה לו שורש מדרגת הטעמים דלעתיד לבוא, - כיון שעל משה רבינו נאמר "מחציו ולמעלה אלקים", שהיה לו השגה בא', - ב'אלוקות', ומכח כך, היה אצלו 'רצוא ושוב' בנפש, זהו "לך אני מגלה טעמה", - ה'אני', הא' - אלף בבחינת 'אלופו של עולם', גילוי של אלוקות, זהו ה'רצוא' שבנפש, וב'שוב', 'לך אני מגלה טעמה'.

...**שורש** הגילוי טעמים הללו שמתגלה, היפך פרה אדומה שמתגלה בה המציאות של טמא, שהרי כל פרה אדומה באה לטהר מה'טמא' ביותר שיש, מי שנטמא באבי אבות הטומאה, מי שנטמא במת, שנהיה אב הטומאה, שבו חל מציאות שורש הטהרה, שחל בו מציאות של טהרה מטומאת מת שהוא אבי אבות הטומאה.

כלומר - אין לך אטימות יותר גדולה ממציאות של טומאה, של אבי אבות הטומאה, שתולדתו הוא אב הטומאה, וכן ע"ז הדרך תולדות הטומאה שנולדים ממנו הלאה, ששורש טהרת המת נטהרת בפרה אדומה, - לא המת עצמו אלא מי שנטמא במת, שהוא יכול להיטהר ע"י פרה אדומה, והרי, שמעמקי מציאות הפרה אדומה, - היא באה להפקיע מהשורש הפנימי של מציאות ה'טמא'.

ונבין עכשיו ברור - בהקבלה למה שהוזכר, כשיש אב

כלל שזהו "לא ידע" גמור. וכל ההשגה שם רק אמונה בלבד. וז"ש "לפיכך כתב בה חקה גזרה היא מלפני אין לך רשות להרהר אחריה". כלומר שזו נקודה שלמעלה מבחינת הרהור, וכמ"ש, "אם רץ לבך שוב למקומך". ואף שאמרו גבי פרה אדומה "לך (למשה) אני מגלה טעמה", כל זאת רק בבחינת "טעם", אולם יש למעלה מן הטעם והוא האמונה.

ובאמת לעת"ל כל ישראל צריכים להטהר מטומאת מת, וגבי פרה של מדבר כתוב "ויקחו אליך", וברש"י, "לעולם היא נקראת על שמך פרה שעשה משה במדבר". כלומר שמכיון שאמר הקב"ה "לך אני מגלה טעמה", הרי שאין כאן גילוי עומק השלם של פרה אדומה שהוא למעלה מן הטעם, ולכך טהרה זו יש אחריה טומאה. אולם לעת"ל שיתגלה סוד הפרה שלמעלה מטעם, לא תקרא על שם משה, אלא ע"ש משיח שהוא גילוי האמונה שלמעלה מטעם, ואחרי גילוי זה אין שייך טומאה כלל. כי רוח הטומאה הוא רוח שטות, וכשיש חכמה שייך שטות, אולם כאשר זה למעלה מן החכמה, אמונה, אין מקום לשטות.

וזהו שכתוב ביה בפרה אדומה, "אדמה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה על". אדומה, סוד הדינים. אולם מצד שער הנ', שזה סוד הפרה, סוד ההפכים כנ"ל, האדום אינו דין מוחלט. ולכך "אשר אין בה מום". מום בגימ' אלקים, כי מצד מ"ט שערי בינה בחינת אלקים הוא דין, חסר. אולם מצד שער הנ', אף הדין "תמים", אין בו חסר ומום כלל. "אשר לא עלה עליה על". כי סוד הבחירה הוא סוד ה"על", עבודת משא, על. אולם מצד הידיעה, שהיא שער הנ', אין "על" כלל, ואין עבודה [כי שער הנ' נקרא] עלמא דחירות. ולכך פרה אדומה שמושרשת בשער הנ' לא שייך שיהיה בה מושג של "על". (ספר קול דממה דקה)

גילוי הטעם של פרה אדומה למשה - עומק הדבר

זה עומק מדרגת התורה שנקראת חוק והיא ניתנה ע"י משה שנקרא מחוקק כמו שנאמר בקרא "שם חלקת מחוקק ספון", זהו מקום קבורתו של משה רבינו, ודייקא אופן הקבורה במקום של "חלקת מחוקק ספון", לא היה באופן של טומאת מת בבחינת "מת מצוה" שנתבאר, כי הרי לא היה את גדר המצווה של קבורה אצל משה רבינו, אלא הקב"ה בעצמו נטפל למשה רבינו,

ליקוטים פרשת פרה

יונקים בגילוי ממקום ה'אלוקות'.

... גם כאשר יש מציאות של תולדת חטא העגל כמו שנתבאר, - "תבוא האם ותקנח צואת בנה", בפרה אדומה, ולכן נאמר שם "לך אני מגלה טעמה", כלומר, נשאר לו השורש של הגילוי של הטעמים העליון, בלי מקום נפילתו אלא הוא עדיין נשאר מקושר, מחובר ללעילא בשורש העליון, - הוא ממשיך משם את אותה הארה, ההארה הזו, זוהי ההארה שמטהרת את הטמאים - משורש טומאה של אבי אבות הטומאה כמו שנתבאר, - הטהרה של שורש מציאות הטומאה, זה השורש של הדבר שמתגלה אצל משה רבינו.

אבל בעומק, מדרגת פרה אדומה ביחס למדרגת מתן תורה היא הסתר, היא העלם, - ולכן, היא מטהרת את הטמאים, אבל מטמאה את הטהורים, מה שהיא מטמאה את הטהורים, כי ביחס למדרגת מתן תורה, הרי שכל אפר פרה אדומה אינו אלא מטמא את הטהורים.

ובעומק, למי נאמר בשורש שפרה מטמאה את הטהורים, זהו ה'לך אני מגלה טעמה', למשה רבינו, שבערך למדרגת מתן תורה, אפר פרה אדומה הוא בבחינת "מטמא את הטהורים", - מדרגת משה רבינו שהשיג את מדרגת ה'טהור' - ה'טהירו', ה'צהירו', - הוא לשון של הארה, "קרן עור פניו", הוא נמצא בהארה העליונה, - בערכו, אפר פרה אדומה הוא אינו אלא מציאות של "מטמא את הטהורים" כמו שנתבאר.

בפנים הללו, מציאות האפר פרה אדומה, היא באה לסלק את אותו מציאות של האטימות.

... מדרגת פרה אדומה, היא מגלה את ה'סתר', את הדברים הסותרים זה את זה, - "מטמאה את הטהורים ומטהרת את הטמאים", דבר והיפוכו, דברים הסותרים זה את זה, וכשהיא מגלה את מציאות ההסתרה, - היא מגלה את הדבר שבמקום ה'סתר' שני הדברים מחוברים יחד אהדדי בבחינת 'פלא עליון', דבר והיפוכו, - לא הנפילה של האל"ף, בבחינת פל-פל דקלקול, אלא מתגלה הצד העליון שבדבר, שמה מתגלה איך הדברים הסותרים זה את זה, בשורשם הם אחד, בבחינת 'פלא עליון', - "מפליא לעשות", דבר והיפוכו, שנאמר בשורש של נשמה וגוף, כדברי הרמ"א הידועים.

ומצד כך ההבחנה של טהרת פרה אדומה שמטהרת, באיזה אופן היא מטהרת את מדרגת האטימות, היא לא מגלה את השורש של ה'אחד' וה'תשעה' של מדרגת מתן תורה, - זה היה הטהרה של מדרגת מתן תורה, "יבואו טהורים ויתעסקו

הטומאה, ראשון לטומאה, שני לטומאה, שלישי לטומאה, ובקדשים רביעי לטומאה, - כל סדר הדברים הללו, הם הענפים של הטומאה, כמובן, - ראשון, שני, שלישי, רביעי - ברור שהם ענפים, אבל גם ההבחנה של 'אב הטומאה', בהקבלה למה שהוזכר קודם לכן, - יש את המ"ט שבטמא שאלו הם ענפי הטומאה, ויש מה שהמ"ט מעלים את הא', את נקודת הראשית, - שזה ה'אב הטומאה', ויש מה שהוא מעלים את השורש היותר עמוק שהוזכר השתא, שא'-ט' זהו ראשי תיבות - אלוקות וטעמים - ההקבלה של זה בקלקול, זה נקרא אבי אבות הטומאה בחינת מת עצמו.

הקבלנו א"כ, את סדר הטומאות שישנם, - שמ'ראשון' עד רביעי, הם בבחינת ענפים, בבחינת מ"ט,

אב הטומאה, זה השורש, בבחינת הא',

אבל יתר על כן, בהבחנה השלישית העליונה שהוזכר שמדרגת אטם זהו א'-ט', ר"ת אלוקות וטעמים ומ' - מאוחדים יחד אהדדי, שזה שורש מדרגת משה רבינו שעלה למרום והוריד את התורה לארץ כפי שנתבאר, - הטהרה הזו מטהרת מטומאת מת.

זה העומק של דברי הגמ' בעבודה זרה שבשעה שניתנה התורה פסקה זוהמה מישראל, ולחד מ"ד היינו שפסק מהם מציאות של מות, כלומר, כמו שפרה אדומה מטהרת מן המת, - השורש היותר עליון שטיהר מן המת זהו מדרגת מתן תורה, 'פסקה זוהמתן' של טומאת מת של הנחש, שנאמר בו "ביום אכלך ממנו מות תמות", ונעתק למציאות של מות בפועל. והרי שהיה כאן טהרה מאבי אבות הטומאה, לא רק טהרה של 'ראשון' עד 'רביעי' בטומאה, ולא רק טהרה של אב הטומאה, אלא נעשה שורש של טהרה עליונה בשורשה העליון כפי שנתבאר, זה המעמקים של מדרגת מתן תורה.

- מעין כך מתגלה בפרה אדומה שבאה לכפר על חטא העגל - "תבוא האם ותקנח צואת בנה", שזה כבר רק ה'מעין' של של מתן תורה, ולא מדרגת מתן תורה עצמה.

ע"ז נאמר, דיקא, "ויקחו לך פרה אדומה - לך אני מגלה טעמה", מהו 'לך אני מגלה טעמה', שמשם שלא היה בחטא העגל, אז יש בו ניצוץ של 'למעלה מן המות', - ולכן 'לא ידע איש את קבורתו', כי אין לו אכילה מעץ הדעת, ולכן לא ידע איש את מקום קבורתו, כי הוא נמצא למעלה ממקום הנפילה, - הוא נמצא למעלה ממקום החטא, - "לך אני מגלה טעמה", כלומר, אצל משה רבינו כמו שנתבאר, עדיין ה'טעמי תורה'

ליקוטים פרשת פרה

ויתר על כן, לגלות את ה'ארך אפים' שהיא מי"ג מידות של רחמים, ודייקא י"ג מידות של רחמים בבחינת יום י"ג אדר שהוא זמן קהילה לכל.

ובמדרגה היותר גבוהה מזה שלמעלה מהי"ג מידות של רחמים - זוהי מדרגת ה'גזירה היא מלפני', שזה הפור שבמעמקי ימי הפורים.

יש אופן של 'תבוא האם ותקנח צואת בנה' לכפר על חטא העגל, ויש אופן נוסף של כפרה ע"י ה'הדר קבלוה בימי אחשורוש' שבימי הפורים, שנדבקים ב'חוקה חקקתי', ב'גזירה היא מלפני', מעין פרה אדומה.

אלו הם שני האופנים לתיקון של חטא העגל. (אאלפך חכמה, עבודת השם, אפרוח)

טהרה דלעת"ל יגיע ממים שאין להם סוף - והיא מטהרת יותר מפרה אדומה

השתא, מדרגת טהרה הוא מדרגת מי נדה, מדרגת פרה אדומה שמטהרת האדם מטומאת מת. הפרה האדומה יכול לטהר מי שנטמא באבי אבות הטומאה, שזה טומאת מי שנטמא במת. אבל הפרה אדומה אינו יכול לטהר את המת עצמו.

אבל לעת"ל כאשר יהיה "ובלע המות לנצח, ומחה ה' דמעה מעל כל פנים", בודאי כפשוטו כאשר הקב"ה ימחה כל המיתה אז יסתלק כל הדמעות, אבל בעומק יותר, המעיין והדמעות שורשם חד. לעת"ל, הטהרה יבא מטהרה מהמים שאין להם סוף שהם למעלה ממדרגת מעיין, והם יהיו למעלה ממדרגת עין. על זה נאמר בעומק "ובלע המות לנצח ומחה ה' דמעה" וכו'.

זה עומק הכח הדגים שהם נקראים "עולי עין", שלמעלה מעין. איפה הדגים מסתדרים? משורש יצירתם במים שאין להם סוף. (דע את מידותיך 065 יסוד המים - דגים)

תמימות דהשתא מכח פרה אדומה - ולמעלה מכך מדרגת לעת"ל

השתא המדריגה שיש בידינו היא "זאת חוקת התורה" - "דא גזירת אורייתא" כמו שאומר התרגום, שהוא מלשון גזירה לשון חתיכה, והתמימות של ה"פרה אדומה תמימה",

בטהרה" - שורש שכולו מציאות של טהור - "תורה אור", - 'טהירו', 'צהירו', כמו שנתבאר, אלא המדרגה התחתונה יותר שהיא מדרגת "תבוא האם ותקנח צואת בנה", שזה אפר פרה אדומה, - היא מגלה את הדבר באופן של סתירות, שהדברים סותרים זה את זה, - אבל מתגלה שורש מציאות ה'סתר', - "יושב בסתר עליון בצל ש-ד-י יתלונן", שמתגלה המציאות של ההסתרה שהדברים סותרים זה את זה והם מחוברים יחד בשורשם, - זה עומק הטהרה שמתגלה במדרגת מציאות ה'סתר'.

ומצד כך, **אטם** זהו טם-א', זה מסתיר את הדבר, ומחזיר אותו לאל"ף העליון, ואז הוא מגלה את ה'סתר' של הפלא עליון, וזה עומק התיקון של מדרגת האטימות דקדושה.

- היפך הקלקול של 'אטם' אזנו משמוע תורה גם תפילתו תועבה', מהי האטימות של הקדושה - זה סוד ה'סתר', אז בחיצוניות זה 'דברים הסותרים זה את זה', אבל בפנימיות זה 'בסתר עליון' כלומר, זה אוטם ומחזיר אותו לאל"ף, ושמה מתגלה ה'אלופו של עולם', מתגלה ה'פלא עליון', מתגלה ה'מפליא לעשות' שמחברים אותם יחד אהדדי, זהו סוד האטימות דקדושה.

ישנו אופן שבמקום האטימות צריך להיות חלונות שקופים, אבל יש אופן של אטימות דקדושה, לאטום את הדבר ולהחזיר את הכל למציאות ראשיתו בבחינת ההתחלה של דבר והיפוכו שכלולים יחד אהדדי. זה הטהרה שמתגלה במדרגת מציאות אפר פרה אדומה.

וכמו שמסדר הרמב"ם, יש עשרה פרות, ואת הפרה אדומה העשירית יעשה המשיח. זה הטהרה שאליה אנחנו מצפים מדין אפר פרה אדומה - אטימות דקדושה, שהכל יחזור לאל"ף, ל'אלופו של עולם' של ה'מפליא לעשות'.

אבל יתר על כן, תקות הנשמות לחזור לא' ולט', למדרגת העולם הבא, ל'אלוקות ולט'עמים, שמחברים יחד אהדדי. זה שלימות אטימות של קדושה, אור של עולם הבא: אלוקות, טעמים, וחוזר חלילה לעולם. (אאלפך חכמה, עבודת השם, אטם)

סדר העבודה, מתתא לעילא:

ראשית, העבודה היא לסלק את החרון-אף בבחינת פיוס וריצוי.

ליקוטים פרשת פרה

בטעמים, - זה נקרא "אין טעם ברצון", זה לא כההבנה הפשוטה שבתוך הרצון אין טעם, - ברצון עצמו, לעולם אין טעם, זה הלבשה של טעם ברצון, - בדקות, כל הלבשה יש לה שורש של נעלמות, בתוך עצמות הדבר.

אבל מכל מקום, במעמקים הללו בנפשו של האדם, - האדם דבק בעצם הרצון הפשוט, שלו יתברך שמו לברוא את הנבראים, ומהמקום הזה, ברור הדבר, שמשם האדם יונק את החיבור אליו יתברך שמו, כמו שנתבאר. - שם אין מה שמעלים, שם אין מסתיר, - אין מסך המבדיל, מפני ששם נמצא, - רק הוא יתברך שמו לבדו, ותו לא.

אין שם עדיין מציאות נוספת שתיצור מציאות של הסתר והעלם, - בדקי דקות, עצם הרצון לנבראים, - הוא דקות ההעלם היחידה שקיימת שם, - היא היא הגילוי, - והיא היא ההעלם.

כשהאדם מחובר לאותו מקום נעלם שבנפשו, משם הוא יונק את עומק תורתו, - זה נקרא גילוי של עולם הבא, - הגילוי של עולם הבא שמבואר בדברי חז"ל, שיהיה גילוי של טעמי תורה, - זה ה"נובלות" של עולם הבא, - זה לא עצם הגילוי של עולם הבא, - כמו שכאן בהאי עלמא, יש לנו מדריגת תורה, ויש לנו מדריגת מצוות, והמצוות אינם אלא ענפיה של תורה, - לעתיד לבוא, - לחד מ"ד. אין מצוות בטילות לעתיד לבוא, - וא"כ יהיה רק גילוי של תורה, - ואז יתגלה, ג"כ, שני חלקים, - החלק העליון יותר והחלק התחתון יותר, בתוך התורה עצמה, כמו שנתבאר.

יתגלה החלק העליון, שהוא הפשיטות שבתורה, ויתגלה החלק של ה"טעמי תורה", - וה"טעמי תורה" שיתגלו לעתיד לבוא, כמו שאומרת הגמ' "ולמכסה עתיק יומין", - "דברים המכוסים כאן בעולם נגלו לרבי עקיבא וחבריו" - שאלו הם "טעמי תורה" שהם מכוסים, - כאן בהאי עלמא הם מכוסים, אבל לעולם הבא, הם יהיו גלויים, ואז יתגלה ה"מכוסה" היותר עליון, שהוא ה"אין טעם ברצון", שלמעלה ממצויאות הטעמים. (אאלפך חכמה, עבודת השם, אבה)

מתגלה באופן של "חלק" - "תמימה", לענין זה שאין בה מום וחסרון.

אבל השלימות של התמימות היא "יעקב איש תם יושב אהלים", הגילוי הוא לתמימות שהיא ה"שלם" שבתורה, למקום החיבור הפנימי, - למקום של שלימות בתורה, - למקום שלמעלה מטעם ודעת, - ל"הוראה" שבתורה שהוא מלשון גילוי רצון, כדברי רבותינו, - אבל ברצון הזה של "אין טעם ברצון".

מהמקום הפנימי הזה, האדם מתחבר אליו יתברך שמו, למקום של "נכח פני ה'", כביכול כאשר עלה ברצונו יתברך שמו לברוא את העולם, - יש את הרצון הפשוט לברוא את העולם, ויש את הרצון שהתלבש בחכמה - בחכמה שבאוריתא, לברוא את העולם, ומצד כך, - כאשר האדם דבק בו יתברך שמו מהצד התחתון, - הוא דבק בהלבשה של מקום החכמה, שהוא המקום של ה"איסתכל באורייתא וברא עלמא", - שזה מקום ההלבשה, אבל כאשר האדם דבק ברצון הפשוט, - הרצון הפשוט, הוא אותו מקום בנפשו של האדם, ששם הוא דבק, כביכול, ברצון הפשוט דמעיקרא, שלו, יתברך שמו - רצונו לברוא את העולם קודם שהיה את העולם, שאז היה כביכול, הוא יתברך שמו לבדו, עם רצונו הפשוט לברוא את הנבראים, - כאן המקום של החיבור של האדם אליו יתברך שמו.

הרי עצם כך שהקדוש ברוך הוא רצה לברוא נבראים, - כלומר, שכאן הוא כבר שורש תחילת הנבראים, זה המקום הראשון במעמקי הנפש מדין ה"נברא" שבאדם שהוא יכול להתחבר אליו, - יש את ה"ניצוץ בורא בנברא" שבדקות הוא למעלה בכך, אבל מצד ה"נברא" שבו, בשורש הראשון הנעלם, - זה ה"אבה" מלשון רצון, - דבקים ב"רצונו לעשות רצונך", - ואיזה "רצונך"? - וודאי, בהלבשה לתתא, רצונו זה התרי"ג מצוות שזהו גילוי רצונו בפועל, אבל השורש של אותו רצון, הוא בעצם הרצון לברוא את הנבראים, כשהיה רק הוא ית"ש, מציאותו לבדה, - וכדברי הפרקי דר"א הידועים "קודם שנברא העולם היה הוא אחד ושמו אחד", ושם היה תחילת גילוי של רצון לנבראים, - זה המקום הנעלם בנפש, - השורש הדק של הנבראים כולם, - ושם מקום הפנים שהאדם דבק, - הרצון הזה הוא נקרא "רצונו הפשוט", זה רצון שלמעלה מטעם ודעת, - הוא אינו מתלבש בשום דבר, - זה נקרא רצון פשוט, וכמו שהוזכר, שהמדריגה הזו של הרצון, - "אין טעם ברצון", - כלומר, במדריגה הזו, הרצון לא מתלבש

חיוב החקירה על סיבת בריאת העולמות

על העבודה

לעולם בכל פעולה שאדם פועל צריך להעמיד בתחילה מהי התכלית עבורה הוא פועל, כי הגדרת התכלית מגדירה את הפעולה. וזה הן בכללות החיים שעל האדם להעמיד להיכן הוא מכוון את חייו ומה מטרת חייו, והן באופן פרטי על כל מעשה שעושים צריך להבין למה עושים אותו ומה המטרה. וכאן עומדת נקודת

על התורה

'כל פועל פועל לתכלית', וכל תכלית היא באופן של 'סוף מעשה במחשבה תחילה', ולכן ראוי לחקור על התכלית שעבורה פועלים, כבר בטרם הפעולה, וזאת בכדי לכוון את הפעולה לאותה תכלית.

החקירה הראשונה הוא מה שחקרו חכמים ראשונים ואחרונים לדעת סיבת בריאת העולמות לאיזה סיבה הייתה

ה'לשמה', האם כל המעשים שהאדם עושה הם עבור עצמו או עבור הבורא. כי כאשר מכוונים את הכל לתכלית של הבריאה אזי כל מעשי האדם נעשים 'לשמה', אולם אם המכוון הוא דבר אחר הרי שאין זה לשמו יתברך. כי לשמה ענינו, לשם הסיבה האמיתית, והסיבה האמיתית של כל הבריאה היא הסיבה עבורה ברא ה' את העולם.

וזו המטרה בידיעת סיבת בריאת העולמות, שהאדם יוכל לכוון את מעשיו לאותה סיבה, שהרי הבורא היה לו סיבה בבריאת העולמות, ולכך גם מעשי האדם שהם חלק מאותה בריאה צריכים להיעשות עבור אותה סיבה.

והיינו, שמתוך מה שעל האדם לדאוג שאותה תכלית תתקיים כחלק מכך מוטל עליו שהסיבה שיעשה את כל מה שעושה, יהיה עבור אותה תכלית. וזהו 'לדעת סיבת בריאת העולמות'.

ועל כן זו החקירה הראשונה, כי בחקירה זו תלוי כל המכוון במעשה האדם כאן בעולם. אמנם זה מצד הכלל, אבל גם מצד הפרט צריך לדעת את התכלית של כל מצווה ומצווה וללמוד מה המטרה של כל מצווה, בכדי לכוון את המצווה עבור אותה מטרה וזה נקרא 'לשמה'.¹ וזו הסיבה שמצאנו לרבותינו שכתבו את טעמי המצוות, הן על דרך הפשט והן על דרך הסוד.

¹ עיין באמרי פנחס - שער ה - עניני לימוד התורה, נגלה ונסתר אות לד, וז"ל: שמע בשם ר' נחום והיה חביב אצלו הדבר מאד, מהו תורה לשמה ר"ל כדי לקיימה. כמו ששמע, תורה שהוא מורה דרך. עכ"ל. ולמבואר היינו לשמה אחד של התורה שתכלית הלימוד הוא מעשים כמ"ש 'גדול תלמוד שמביא לידי מעשה', והיינו הן לידי מעשה בפועל והן לידי כוונה נכונה במעשה. ובאמת יש עוד ועוד תכליות ומצד כך יש עוד ועוד מדרגות של לשמה.

² טעמי המצוות על דרך הפשט מובאים במורה נבוכים חלק ג פרק לא ואילך ובספר החינוך. וכן מבוארים על דרך הסוד בטעמי המצוות להאריז"ל ובמצודות דוד ובאוצר החיים ובדרך פקודיך ועוד. וכתב הרמב"ם במורה חלק ג' פרק לא וז"ל: אבל העניין כמו שזכרנו בלא ספק, והוא שכל מצוה מאלו התרי"ג מצוות, היא, אם לנתינת דעת אמתי, או להסיר דעת רע, או לנתינת סדר ישר, או להסיר עול, או להתלמד במידות טובות, או להזהיר ממדות רעות, הכל נתלה בשלשה דברים, בדעות, ובמידות, ובמעשה ההנהגה המדינית. ובפרק לג כתב וז"ל: ולזה עשה השם יתעלה תחבולה בתתו לנו מצות שיבטלו זה התכלית וירחקו מחשוב בה בכל צד, ומנע מכל מה שמביא לרוב תאוה ולהנאה לבד, וזה כונה גדולה מכוונות זאת התורה.

ספרי מורנו הרב שליט"א

פירוש 'בלבבי משכן אבנה' על הספה"ק

מסילת ישרים (ג' כרכים)

דרך ה' - חלק א' אָזל

נפש החיים שער ד'

בעל שם טוב על התורה עם ספר 'להב אש'

ספרים וקונטרסים נוספים

ספר קול דממה דקה אָזל

בלבבי משכן אבנה - הכנה לשבת קודש אָזל

שאלות ותשובות - שאל לבי תשע"ח-תשע"ט

קונטרס וחי לעולם

תורת הרמז - על סדר הפרשיות אָזל

ספר ההתבודדות עם פירוש על המספיק לעובדי ה' -

פרק ההתבודדות

ספר עולם ברור

שער הנון חדש

פנימיות התורה

פירוש בלבבי משכן אבנה על פתחי שערים אָזל

פירוש בלבבי משכן אבנה על עץ חיים אָזל

פירוש בלבבי משכן אבנה על רחובות הנהר אָזל

פירוש בלבבי משכן אבנה על קל"ח פתחי חכמה אָזל

ספרים מתורגמים

ספר בלבבי משכן אבנה חלק א - בתרגום לאידיש אָזל

ספר בלבבי משכן אבנה חלק א - בתרגום לצרפתית אָזל

ספר בלבבי משכן אבנה חלק א - בתרגום לספרדית אָזל

ספר בלבבי משכן אבנה א - בתרגום לרוסית אָזל

סדרת בלבבי משכן אבנה

בלבבי משכן אבנה - ט' חלקים

בלבבי משכן אבנה על מועדי השנה (ב' כרכים)

בלבבי משכן אבנה על התורה - תשס"ו (ב' כרכים) אָזל

סדרת "דע את"

דע את עצמך - הכרת הנפש

דע את נפשך - בנין כוחות הנפש

דע את הרגשותיך - עולם ההרגשה

דע את מחשבותיך - עולם המחשבה

דע את דמיוןך - עולם הדמיון

דע את נשמתך - גילוי הנשמה

דע את הויתך - גילוי הוית הנפש

דע את מנוחתך - מנוחת הנפש

דע את גאולתך - גאולת הנפש הפרטית

דע את ביתך - בנין הבית היהודי

דע את ילדיך - חינוך ילדים

דע את תורתך - דרכי לימוד חדש

דע את ביטחונך - ביאור דרכי הבטחון והשגתו

דע את חלקך ותן חלקנו

סדרת ארבעת היסודות

דע את מידותיך - מהות המידות - יסוד העפר אָזל

הכרה עצמית והעצמת הנפש

ארבעת היסודות - יסוד העפר - תיקון כח הריכוז

ארבעת היסודות - יסוד המים - תיקון כח התאוה

ארבעת היסודות - יסוד האש - תיקון כח הכעס

ארבעת היסודות - יסוד העפר - תיקון כח העצבות

ארבעת היסודות - יסוד העפר - תיקון כח השמחה

Building A Sanctuary In The Heart, Vol. 1-2

Getting To Know Your Self

Getting To Know Your Soul

Getting To Know Your Feelings

Getting Ready For Your Redemption

Getting To Love Your People

Getting To Know Your Home

Bilvavi – On The Path (Mesillas Yesharim)

Bilvavi – On The Holy Days

Bilvavi – On The Parsha (Bereishis-Shemos)

Bilvavi – On The Parsha (Vayikra-Devarim)

Building Yourself – Gateway to Actualizing Your Potential

Gateways To Hashem For Today's Jewish Woman

Gateways to Revealing Hashem in Our Lives

Serenity Developing Inner Calm in a Chaotic World

רכישת ספרי הרב: ספרי אברמוביץ משלוח ברחבי העולם 03.578.2270

בחניות
בארץ
בקרוב!

280 עמודים
19 פרקים

דע את
חלקך
ותן חלקנו

הדפסות חוזרות בחניות הספרים

בחניות בארץ

336 עמודים
18 פרקים

פני הלב

עולמה הפנימי
של אישה בימינו